

ANA VECERDEA ARDELEAN

ÎNTREABĂ-MĂ, COPILE!

(poezii)

Prefață de Mircea Petean

LIMES
2020

NU PLÂNGE, MAMĂ ȚARĂ!

Aud suspine-n noaptea cea târzie,
 Aud oftatul vechiului pământ;
 Nu plânge, țară sfântă, Românie!
 Pe tine te-ocrotește Cerul Sfânt!

Nu vezi pe boltă ce aprinsă-i luna,
 Iar stele vii sclipesc în jurul ei?
 Ele veghează soarta ta întruna...
 Sunt mult mai treze ca de obicei.

Să nu oftezi, tu, țară de milenii...
 În glia ta dorm sfinții mucenici!
 Iar fruntea ți-au încununat-o genii!
 Și domni viteji... cu toții sunt aici!

Nu plânge, țară dragă, Românie!
 Îți spală lacrima-n izvor curat!
 Îmbracă astăzi preafrumoasa ie
 Și-ți cântă doina care ne-ai lăsat.

Încinge-te cu brâul tricolor!
 Cu roșul focului ce dogorește,
 Cu aurul din holde țâșnitor
 Și-albastrul cerului ce ne păzește.

Nu plânge, mamă țară, Românie!
 Copiii tăi aud al tău suspin;
 Din depărtări, din munte, din câmpie,
 La sânul tău, cu vrednicie vin!

CUPRINS

VINO, COPILĂ!	11
ÎNTREB PĂMÂNTUL	13
DESCHIDE SUFLETUL!	15
ÎNTREB GRĂDINA	16
DE VORBĂ CU CIULINII	17
PĂDURE DRAGĂ!	19
GLASUL CĂRȚII	21
BÂNCUȚA DE LÂNGĂ CASĂ	23
FOCUL, APA ȘI ÎNCREDEREA	25
VARĂ LUMINOASĂ	27
SFATURILE STEJARULUI	29
TE ÎNTREB, SOARE!	31
NORULE, SĂ-MI SPUI!	32
RÂULE!	35
CE MOMENT!	37
DE CE E SINGUR CUCUL?	38
DE VORBĂ CU O RÂNDUNICĂ	39
OM ÎNȚELEPT	41
DE VORBĂ CU CARTEA	43
DANGĂT DE CLOPOT	44
ÎN ZI DE CENTENAR	46
O SUTĂ DE ROMÂNI	48
CARUL DE LA MOISEI	50
MOȘ CRĂCIUN, TU EȘTI ROMÂN?	52
CALUL DE LA COVASNA	54
EU TE ROG, MOȘ NICOLAE!	56
NUIELUȘA MOȘULUI	57
FLOAREA DE COLȚ	58
TE- AI ÎNTREBAT VREODATĂ?	60
CUM RĂSAR PLANTELE?	61
LEGENDA BRADULUI	62
DE VORBĂ CU UN FULG	64
VINO, SĂNIOARĂ!	65
OMUL DE ZĂPADĂ	66
PUTUL DE BRAD	68
MOȘ CRĂCIUN	69

Res NINGE, NINGE, NINGE!	71
FULG GINGAȘ	73
MĂ NINGE, DOAMNE!	74
AU ÎNFLORIT COPACII!!!	75
DOMNIȘOARA POLITETE	77
STÂNCA ȘI IZVORUL	79
PRIMĂVARA ȘI IARNA	81
NOSTALGIE	82
RUGĂCIUNEA UNUI COPIL	83
TU NU EȘTI AL NIMĂNUI	86
DE CE?	88
RUGĂMINTEA BUJORULUI	90
RUGĂMINTEA CIOCÂRLIEI	92
VRABIA ȘI RÂNDUNICA	94
RÂNDUNICA ȘI CORCODUȘUL	96
STEJARUL ÎN FURTUNĂ	98
DUPĂ FURTUNĂ	101
A DOUA PRIMĂVARĂ	102
CIULINII	103
MĂRUL	104
STAI!	105
MUNTELE ȘI MAREA	106
COLINDUL DE ALTĂDATĂ	108
CIUBOȚELELE OGARULUI	110
COPILUL ȘI ALBINUȚA	114
CE ESTE PACEA?	116
RUGĂMINTEA OMULUI BĂTRÂN	117
MULȚUMIRE ÎȚI ADUCEM!!!	119
DĂRUIEȘTE!	121
PĂDUREA DE AUR	123
PICĂTURA DIN MARE	124
ÎNTREABĂ-MĂ, COPILE!	128
SORA NOASTRĂ, MAREA!	130
DE VORBĂ CU SATUL MEU	132
ÎNTUNERIC ȘI LUMINĂ	134
GLASUL CERULUI	135
ȘOAPTELE IZVORULUI	136
CALEA CĂTRE RĂSĂRIT	138

SOARE DIN NORI	140
MUNTELE, FRATELE NOSTRU!	141
LEAGĂNUL COPILĂRIEI	143
TE CHEM	145
STEJARUL ÎNZĂPEZIT	147
PĂDURE SECULARĂ	148
SCATIUL, CİNTEZA ȘI VRĂBIUȚA	149
CUM ESTE URSUL?	151
VINO!!!	153
TĂCEREA CĂSUȚEI	154
IARNĂ...	156
CHEMAREA CODRULUI	157
CHEMAREA LACULUI	160
DESPĂRȚIREA	161
FLOAREA DE LÂNGĂ DRUM	163
ION ȘI PĂMÂNTUL	166
CE-I MAI DE PREȚ?	168
SFIOSUL GHIOCEL	170
DE CE EȘTI TRISTĂ, PRIMĂVARĂ?	171
NUMAI ACASĂ	173
A ÎNFLORIT CAISUL	174
CIRIPIT DE RÂNDUNICĂ	175
MI-E DOR DE OAMENI, DOAMNE!	176
BUNA VESTIRE	177
NĂDEJDEA NOASTRĂ	178
TREZEȘTE-TE, COPILUL MEU!	179
PRIMĂVARA NU ȘTIA...	181
VINO SPRE NOI!	183
ODIHNA MEA	185
EXISTĂM	186
A ÎNFLORIT CIREȘUL	188
STEAUA DIMINEȚII	190
FRUMUSEȚEA OMULUI	191
CE ȘTIE CUCUL?	192
PLOAIA	194
VOINICII	196
DOSPEȘTE PÂINEA!	198
SĂ NU TE-NGRIJOREZI!	199

Res	TUNETUL oamenii si cărți.....	200
	FÂNTÂNA DE ACASĂ.....	201
	UNDE EȘTI?.....	203
	PLOAIE CU SOARE.....	205
	POVĂȚUIEȘTE-I, MAICĂ!.....	206
	COPIII VOȘTRI.....	208
	GLASUL FÂNTÂNII.....	209
	O CHEM PE MAMA.....	211
	NU PLÂNGE, MAMĂ ȚARĂ!.....	212

VINO, COPILĂ!

Te-ndrești, copilă, spre pământ,
Lăsat-ai slava cea cerească;
Trimisă ești de Tatăl Sfânt
Să vii în viața pământească.

Vino, copilă, te așteaptă
Părinții dați de Dumnezeu...
Mănuțele spre ei le-ndreaptă,
Să te-ocrotească pe traseu.

Să fii podoaba casei lor,
Să fii izvor de-nțelepciune;
Toiag al bătrânețelor...
De toate fii, dulce minune!

Un frățior ce știe multe,
Te-ntâmpină să-ți povestească
Și gânguritul să-ți asculte,
Din inimă să te iubească!

Fiți sprijin unul altuia!
Fiți unul altuia povață!
Iar greutăți de veți avea,
Le treceți toate prin viață!

Vino, copilă, toți bunicii
Abia așteaptă să te vadă!
Să te răsfete cu delicii,

Să zburzi voioasă prin ogradă!
Mătușile și unchii tăi,
Și verii tăi și verișoare,
Ți-arată minunate căi,
În lumea asta mișcătoare.

Toți vrem să-ți pregătim o lume,
În care să trăiești în pace!
Doar Adevărul să te-ndrume...
Vino, copilă, vino-ncoace!

Smeriți, rugăm pe Tatăl Sfânt
Să-ți dea ani mulți cu sănătate,
Să-ți fie Crezul pe pământ
Și să trăiești în demnitate!

ÎNTREB PĂMÂNTUL

Întreb pământul:
– De ce ești negru
Și porți veșmântul
Color, integru?

– Ascultă, frate,
Răspunsul meu:
Eu port în spate
Ușor și greu.

Mi-e grea ocară
Și mă apasă...
Ea e povara
Întunecoasă.

Minciuna-i multă,
Fără lumină;
Ca o incultă
Și o meschină,

Pătrunde-n mine
Cu răutate.
Multe toxine
Și nedreptate...

Mai sunt destule,
Copilul meu!
Tresar pendule
De cât rabd eu.

– Totuși, ai haina
Verde cu flori!
Spune-mi ce taină
Porți în splendori?

– Nu-i un secret
Haina, culoarea;
Descriu concret,
Învelitoarea:

Când mă alintă
Gânduri de bine,
Cresc din incintă,
Flori cu stamine.

Din bunătate,
Se-nalță-un crin
Cu demnitate,
Spre cer divin.

Din adevăr,
Cresc trandafiri
Și flori de măr
Cresc din martiri!

Fire de iarbă,
Ies din eroi –
Liniște-absoarbă,
Ca dar spre voi.

– Negru pământ,
Faci pâinea albă!
Ai viu veșmânt,
Inima caldă!

DESCHIDE SUFLETUL!

N-ai timp să te-odihnești în viață...
Cu stropii de sudori pe față,
Rănit, căzut ori prăfuit,
Tu-naintezi neconținut.

De obicei ești singur și străin;
Spre Școala Vieții mulți ca tine vin...
Își dau examene ori poate corigențe...
Unii sunt repetenți, alții își iau licențe.

Deschide ochii, sufletul și mintea!
Spre cer tu să privești cu toată rugămintea:
Să-ți dea răbdare și putere multă,
Ca toate să le duci, tu cerul îl ascultă!

Când pleacă cineva de lângă tine,
Pășește altul ce în locu-i vine.
Fii recunoscător de ceea ce primești!
Observă frumusețea, să nu o ocolești!

Deschide sufletului ușa, ca să țâșnească-afară
Întreaga ta tristețe, întreaga ta povară;
Să intre bucuria pe poarta larg deschisă!
Să guști din fericirea care ți-a fost promisă.

E singură iubirea ce rănilor alină,
Vindecă cicatrici, te scaldă în lumină!
Deci, construiește-ți vise oricând pe drumul vieții,
Străbate-l cu iubire, ignoră pizmăreții!...

ÎNTREB GRĂDINA

Întreb grădina de lângă casă:

– Spune-mi, surată, soră frumoasă,
Cum te îmbraci cu mii de flori,
Unele albe, altele-n culori?

– M-ajută omul să-mi crească floarea
Ritmice să-mi schimb înfățișarea!
El mă-ngrijește ca pe-o regină,
Din zorii zilei până la cină.

– Grădină mândră, înmiresmată,
Din munca lui, omul ia plată?
– Sigur, copile, munca cinstită
Întotdeauna e răsplătită.

Eu îi înalț sufletul trist...
Florile mele-l fac optimist!
Îi dăruiesc parfum curat,
Care alină orice oftat.

Îl chem la mine în multe rânduri...
Îi luminez negrele gânduri;
Noi stăm de vorbă, eu și cu omul,
Așa precum cerul cu pomul.

Fără de flori, fără grădină,
Omul ar fi fără lumină...
Astfel încât, noi împreună
Vom construi lumea mai bună.

DE VORBĂ CU CIULINII

Pe câmpu-ntins, de lângă sat,
Unde creștea un lan bogat,
Totul e plin doar de ciulini,
Scaieți, cucute și mărăcini.

Întreb ciulinii-agățători:
– Voi sunteți spini răufăcători?
Atât de mulți precum o oaste
Care înțeapă drept în coaste!

– Băiete dragă, noi n-avem vină;
Nu căutăm nici o pricină.
Vântul tomnatic, de la apus,
În glia asta, aici ne-a pus.

Am răsărit în primăvară,
Și am crescut aici în țară;
Ne-am înmulțit nestingheriți,
Fără să fim de om pliviți.

N-am întâlnit oameni la muncă;
N-am ascultat de vreo poruncă;
Doar un bătrân în brazdă-a stat
Și ne-a privit cu un oftat.

– Unde-s românii? Poate voi știți,
Ciulinilor neîngrijiți!
Venind pe aripă de vânt
Cunoașteți traiul pe pământ.

– Mulți au plecat din țara asta...
I-a alungat greul, năpasta...
Au părăsit casa, părinții...
Au căutat banii, arginții...

Dar în văzduh plutește-un zvon,
Răsună-un cântec monoton...
Care ne spune că un dor,
Îi readuce-n țara lor!

PĂDURE DRAGĂ!

– Pădure dragă, cu umbră deasă,
Ce crești semeață, misterioasă,
Cu brazi voinici, cu ape line,
De vorbă-aș vrea să stau cu tine!

– Mi-e dor, copile, de oameni buni!
De cei de azi și din străbuni!
Întotdeauna românul meu,
Frate cu codru a fost mereu.

L-am ocrotit în lupte grele...
I-am făcut pat din rămurele...
Hrană i-am dat tot din pădure:
Ciuperci și zmeură și mure.

În apa clară de la izvor,
Își spăla chipul cel plin de dor!
Îl mângâiam cu frunza verde,
Tristețea lui voiam a pierde.

– Spune-mi, pădure, rai negrăit,
Românul nostru te-a răsplătit?
De multe daruri care i-ai dat,
Fratele tău te-a bucurat?

– Copilul meu, îți spun cinstit,
Daruri prea multe eu am primit!
Voinicii toți, când le-am fost casă,
M-au prețuit ca pe-o crăiasă.